

Tots els pecats tenen el seu origen en el complex d'inferioritat, que en altres ocasions s'anomena ambició

Cesare Pavese

No, el titular d'aquest escrit no es correspon amb la nova nomenclatura de cap ministeri ni conselleria, tampoc d'un altre departament de rang inferior. L'enunciat serveix, això sí, per intentar seguir el fil d'una sèrie de fets esdevinguts recentment i sobre els quals *Temps Moderns* hi posa un punt d'atenció.

La revista, aquest mes, inicia un itinerari d'Eivissa cap a Venècia, amb les expectatives d'acabar a Donostia, revisant les aportacions del *Festival Internacional de Cinema d'Eivissa i Formentera* i de la *Mostra* veneciana, a través de sengles articles signats per **Antoni Roca** i **Maria Magdalena Brotons**. Posar esment en el que passa a aquests fòrums és una actuació més per tal de seguir de prop tot el que genera de nou el món del cinema. Com ho és també, sense caure en apassionaments, el muntatge mediàtic que hi ha rere la cerimònia de concessió dels Oscars de **Hollywood**. En aquest cas, tanmateix, hi ha uns prolegòmens que, si més no pel que ens afecta més properament, obliguen a reflexions. És la història que va del ***Volver a empezar*** al simple ***Volver***, o la que desenvolupa la tragicomèdia almodovariana desglossada en vint capítols. És cert que per a la ***Academia Española*** era un repte complicat haver de triar entre un ***Alatriste*** -un *mix*ed de l'obra de **Pérez Reverte**, espases i més espases- un ***Salvador*** —una història impossible d'entendre a l'Amèrica de Bush— o el darrer fascicle de **Pedro Almodóvar**. És cert també que l'experiència en el món del màrqueting diu que quan tens un producte que ven no el baratis i, fins i tot si som capços de contextualitzar-ho dins l'univers cinematogràfic, que quan Itàlia tenia **Fellini** va explotar el filó amb èxit —quatre Oscars— i que Suècia va fer el mateix amb **Bergman**. De totes formes, no som nosaltres qui compara Fellini i Bergman amb Almodóvar sinó aquells que han pres la decisió.

Temps Moderns però dedica també les seves pàgines a altres qüestions. El temps propicia que hi ha-

gi articles fent balanç del que ha ofert la cartellera durant tot l'estiu, mentre que el traspàs de **Glenn Ford** és la nota trista d'aquest mateix període recent, tot i que ha permès la recuperació a la nòmina de col·laboradors de **Josep J. Rosselló** i **Antoni Figuera**.

No és aquesta l'única novetat del mes d'octubre. Un cicle de cinema documental, al costat d'un igualment interessant homenatge a **Robert Wise**, enceta una nova via i, d'alguna manera, ens permet aprovar una assignatura que teníem encara pendent.

Robert Wise
amb Orson
Welles.

